

Izhaja vsak dan, tudi ob nedeljah in praznikih, ob 5 jutraj.

Uredništvo: Ulica Sv. Frančiška Asiškega št. 20, I. nadst. — Vsi opisi naj se pošiljajo uredništvu lista. Nefrankirani listi se ne sprejemajo in rokopiši se ne vračajo.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Stefan Godina. Lastnik: Konrad Hala „Edinosti“ — Tisk: Tiskarna „Edinosti“, vpisane zadruge z omejenim poročstvom v Trstu, ulica Sv. Frančiška Asiškega št. 20.

Telefon uredništva in uprave: 11-57.

Naročnina znaša: Za celo leto K 24.—
za pol leta 12.—
za tri mesece 6.—
za nedeljsko izdajo za celo leto 5.20
za pol leta 2.60

EDINOST

Posamezne številke „Edinosti“ se prodajajo po 6 vinarjev, zastarele številke po 10 vinarjev.

Oglasi se računajo na milimetre v širokosti ene kolone. Cene: Oglasi trgovcev in obrtnikov mm po 10 vin. Osmrtnice, žalnice, poslanice, oglasi denarnih zavodov mm po 20 vin. Oglasi v tekstu lista do pet vrst K 20.— vsaka nadaljna vrsta 2.—

Mali oglasi po 4 vinarje beseda, najmanj pa 40 vinarjev.

Oglase sprejema inšerlatni oddelček „Edinosti“. Naročnina in reklamacije se pošiljajo v uradni list. Plačilo se izključno iz upravi „Edinosti“. — Plača in toži se v Trstu.

Uprava in inšerlatni oddelček se nahajata v ulici Sv. Frančiška Asiškega št. 20. — Poštnohranilnični račun št. 341.652.

Srditi boji za Tolmin. - Brezuspješni napadi Italijanov. - Nowo-Georgijewsk pred padcem.

Usled padca Kovna Rusi izpraznili postojanke nasproti Kalvarije in Suwalkega. - Zvezne armade ob črti Bjelostok-Bielsk-Brest-Litowski. Predpostojanke trdnjave Brest zavzete. - V vzhodni Galiciji ničesar novega.

Gibanje na francoski fronti. - Napadi Francozov med Angresom in Souchezom in nadaljevanje bojev v Argonih.

Z avstrijsko-italijanskega bojišča.

DUNAJ, 19. (Kor.) Uradno se objavlja: 19. avgusta 1915, opoldne.

Italijanska težka artiljerija je tudi večeraj nadaljevala z obstreljevanjem naših tirolskih utrd. V današnji noči je bil napad dveh sovražniških bataljonov na naše predpostojanke na planoti Folgarida odbit.

Srditi boji v severnem oddelku primorske fronte se nadaljujejo. Močnejši napad proti Mrzliemu vrhu se je izjavil kakor vsi prejšnji. Južni del tolminskega predmosta so napadli Italijani popoldne in zvečer šestkrat brezuspješno. Tudi ponoči so se vršili srđiti boji. Prejšnjeg je predmostje trdno v naših rokah. Najmanj 600 se nepokopanih italijanskih trupel leži pred našimi jarki.

Pri Gorici običajni topovski ogenj.

Nomestnik šefa generalnega štaba: pl. Höfer, iml.

Potopitev podvodnika „U III“.

DUNAJ, 18. (Cenz.) Iz Rima se poroča: V torek so došla sledeča podrobna poročila o uničenju avstrijskega podvodnika „U III“. Zjutraj je bila v južni Adriji napadena neka italijanska pomorna križarka, ki je tamkaj križarila. Usled srečnega manevra se je križarka posrečilo izogniti se obema torpedoma, ki ju je izstrelil avstrijski podvodnik. Križarka se je zalezala v podvodnik, a ga ni potopila. Nato je dobilo brodogoj italijanskih torpednih rušilcev, med njimi francoski rušilec „Bisson“ nalog, naj odide na lov za podvodnikom. Zjutraj dne 13. avgusta se je francoskemu rušilcu „Bissonu“ fiktivno posrečilo izslediti „U III“, ki je bil že poskodovan in ga potopili s topovskimi streli. „Bisson“ je rešil drugega oficirja in 11 mož posadke.

Z avstrijsko-ruskega bojišča.

DUNAJ, 19. (Kor.) Uradno se objavlja: 19. avgusta 1915, opoldne.

Pod poveljstvom nadvojvode Jožefa Ferdinanda in generala Kövsa se nahajajo avstrijske sile so izvajale severno Janova in Konstantynova prehod čez Bug. Niemirov in drugi kraji na severnem bregu so bili zavzeti z naskokom in sovražnik vržen. Zasedovanje se nadaljuje. Čete, ki obkoljujejo Brest-Litowski in v katerih sredini se nahajajo divizije iml. Arza, so iztrgale sovražniku par predpostojank.

Pri Vladimirju Wolynskem in v vzhodni Galiciji ničesar novega.

Nomestnik šefa generalnega štaba: pl. Höfer, iml.

S severnega bojišča.

(Izvirno poročilo).

9. avgusta 1915.

Cenjeni gospod urednik!

Dobro mi je znano, da Vam od vseh mogočih strani brezkončnih bojišč prihajajo posebni dopisi, vendar se mi zdi, da se od našega pespolka le redko kdo oglasi. Razumljivo je to samoobsebi, ker je poleg nekaj tovarišev češke in italijanske narodnosti večina Nemcev, od teh največ severnih Koroscev. Nas okoličanov je le neznatno število in še mi smo večidel razkopani po raznih stotnjah, oddelkih in pododdelkih, tako da le redkokdaj ali pa sploh ne pridemo v dotiko. Kljub temu sem prepričan,

da izražam misli vseh teh mojih rojakov in bojnih tovarišev, ako Vam pišem te skromne vrstice, z vljudo prošnjo, da jih blagovolite objaviti v svojem cenjenem listu.

Skromne so te vrstice. Ne prostor, ne čas, ne obzorje, ki vlada nad nami, mi ne dopušta, da bi Vam mogel natančno in v dostojni obliki opisati razmere in občutke naših fantov na bojnem polju. Strelski jarki so zelo neprimeren kraj za sestavljanje lepih pisem in dopisov. Misli so sicer vsled viharinih vtisov nedosegljive po svoji lepoti in po svojem bogastvu, toda preden so urejene in preden pridejo na papir, prileti navadno ruski sršen, in najlepši stavek je šel rakom žvižgat. Zato upam, da mi Vi, cenjeni gosp. urednik, blagohotno oprostite, če se Vam bo dozdevalo, da moj slog hudo, hudo šepa na obeh nogah in daleč, daleč zaostaja za Cankarjevim in Golarjevim. Zanesljivo pa nam odpuste tudi naše nepozabne ljubice, ki prejemajo naše dopisnice, v katerih na koncu konca vedno nekaj manjka. Potrpljenje tam doli, Vi znani in neznani čitatelji in čitateljice. Beseda, napisana z okorno roko, na koščku papirja, ne more povedati vsega, kar leži na srcu in ga včasih tako silovito stiska. Pozneje, bogvekdaj, ko se povrnemo, Vam bomo pripovedovali o dogodkih, ki smo jih doživeli, razkladali Vam bomo misli, ki so nas navdajale takrat, ko smo bili daleč, tako neskončno daleč od Vas, in so nas silovite zgodbe te brezprimerno velike vojne podile bogvekdaj, iz kraja v kraj, brez prestanka, nepretrgoma, brez usmiljenja in prizanajanja. Pozneje, bogvekdaj . . . Pozneje, ko se povrnemo! Neštetokrat se vsak dan, vsako uro porajajo v mislih te besede, neštetokrat so izgovorjene: glasno kadar se snideta dva bojna tovariša v svoji novi domovini — v strelnem jarku; polglasno in pritaeno, komaj slišno, kadar stoji osamljen vojak na straži. Pozneje, ko se povrnemo!

Ne vem natančno, ali je petsto ali šeststo korakov do sovražnikove postojanke. Dan na dan, od jutra do večera in skoro cele noči nam pošilja ta veliki sovražnik svoje pozdrave. Vsak tak pozdrav je lahko usodepolen, vsak lahko pretrga nit našemu življenju. In vendar niti eden izmed nas ni izgubil upanja na srečno vrnitev, in če bi kdo govoril z nami dve minuti, bi zanesljivo slišal besedi: Pozneje, ko se povrnemo!

Tako močno in neomajno je naše upanje. Vsak upa za se in vsak je otročji v svojem upanju. Kadar pride ukaz, drvi vsak pogumno, neustrašno naprej, med najgostejšim dežjem sovražniških krogelj; v teh slučajih se pač vsak izbriše iz tega sveta in napravi križ nad svojim življenjem. Kakor hitro pa potihne nevihta in se polagoma zbira misli in plavajo po raznih ovinkih tja dol, kjer čakajo na nas matere s težkim srcem, kjer se nas spominjajo ljubice v neotlažljivem hrepenjenju in s strahom in upanjem pričakuje sestre naših poročil, takrat se nam zdi samoobsebi umevno, da smo ostali pri življenju.

Kaj bi počela mati, kako bi bilo pri srcu sestram in ljubici, če bi se bilo v resnici zgodilo, da bi ostal tu in bi bil pozabljen in zapuščen moj prezgodnji grob? Kaj bi rekla mati . . . ?

Včasih se pripeti, da po cele ure mirujemo mi in Rusi. Takrat imamo najlepšo prilžnost, da se med seboj obiskujemo. Seveda ne sme nihče misliti, da se mi in Rusi medsebojno obiskujemo. Ne, tako prijetelja se nisimo, čeravno se skoraj nepretrgoma pozdravljamo.

Pač pa obišče rojak rojaka, tema dvema se pridružita tretji in četrti. Takrat popolnoma pozabljamo na sedanost in po pre-

— Da, naša hči naj bo, — je rekla sedaj tudi Pivoine, — in jutri pridem zopet k vam, da bom videla, kako se bo počutila. Sedaj pa moram iti, kajti René me prikaže, in — je pristavila potihoma — plačuje me predobro, da bi si smela dovoliti, da bi me čakal

Ana je spremila svojo prijateljico do stopnjice.

— Oh, Ana! — je rekla Pivoine, ko jej je stisnila roko, — kdo bi mislil, da jaz, ki me skoraj vsakdo zavidava za mojo srečo, ki me smatrajo za najrečnejšo med srečnimi, nathoma zavidam to ubogo dekletko za njeno usodo in da morda kmalu končam tako, kakor ona!

Po teh besedah je hitro odšla po stopnjicah nizdol, ne da bi bila dala Ani časa, da bi jej bila odgovorila.

Slutnje njenega trpečega srca niso varale Pivoine. Videla je v Mignonninih očeh resnično blaznost, ne pa samo blodnjo, in Mignonne je bila v resnici blazna.

drznosti naklepov in nacrtov, ki jih delamo za prihodnost, bi vsakdo lahko sklepal, da nimajo naše misli z vso svetovno vojno nobenega posebnega opravka. Naše upanje se izpreminja v teh slučajih v trdno prepričanje, da se vse srečno izteče. Ves bojni nacrt, ki ga napravi tak generalni štab na koncu svojega posvetovanja je sledeči: Ker smo ravno tukaj, naklestimo poprej Ruse, potem se peljemo proti Italiji (seveda skozi domače kraje in sicer vsak skozi svojo rojstno vas). Kadar premagamo Italijane, katere vsled njih verolomnosti vsak posameznik izmed nas iz globine svojega srca sovraži, se povrnemo na svoje domove. Do tu so si naše misli do zadnje pike podobne. Ko pridemo do te točke, se v naših mislih razidemo. Prvi pripravlja kamenje za zidanje, drugi ima za zidanje že vse pripravljeno, tretji ima že dozidano in mu manjka samo nevesta, četrti ima že hišo in nevesto in jo po vrnitvi mahne naravnost pred oltar.

O domovina in vse, kar je s teboj tako tesno združeno! Kako si bila premalo cenjena takrat, ko smo se v srečnejši mah nahajali v Tvoji sredi. In Vi, predragi in predrage, kako so bile šibke in omajane vezi, ki bi nas imle vezati tako tesno in nerazdružljivo, kako je bila mala ljubez, ki bi imela napolnjevati naša srca s tako toploto, kakor more to samo resnična medsebojna ljubez napraviti. Naj nam bo odpušen ta greh! Na skrajnih severnih in južnih mejah hočemo zastaviti vse svoje moči za to, da se konča enkrat ta silni krvavi ples, ki mu v navadnem jeziku pravimo svetovna vojna. Z vsem samozatajevanjem, in če treba, s potoki krvi, hočemo zavdati se najslabši in odločilni udarec tistim, ki so se predzrnili motili mir, v katerem smo vsi skupaj nekoč živeli srečnejše čase.

Pozdravljena, domovina, in vsi tisti, ki se jih tako pogostoma in tako vroče spominjajo naša srca. Sprejmite pozdrave s celim srcem, saj so to za mnoge izmed nas pozdravi za vedno se poslavljajočih in umirajočih daleč od Tebe.

Josip Grgić.

Z avstrijsko-srbskega bojišča.

DUNAJ, 18. (Kor.) Iz vojnega poročevalskega stana se poroča:

Praske, ki se ponavljajo na raznih oddelkih srbske meje v kratkih presledkih, zanimajo razumljivo javnost mnogo manj, kakor velike operacije, ki se vrše na drugih bojiščih. Pri praskah v zadnjih dneh je obstreljevala srbska artiljerija orožniško vojašnico pri Modici v bližini Oršove in so pri tej priliki padle posamezne krogelje tud na rumunsko ozemlje.

Z nemško-ruskega bojišča.

BERLIN, 19. (Kor.) Veliki glavni stan, 19. avgusta 1915:

(Hindenburgova armadna skupina). — Pri zavzetju Kovna je bilo ujetih še 30 oficirjev in 3900 mož. Pod pritiskom zavzetja Kovna so Rusi izpraznili postojanke nasproti Kalvarije in Suwalkega. Naše čete jim slede. Dalje južno so naše čete izvajale prehod čez Naraw zapadno Tykocina in ujele pri tem 900 Rusov.

Armada generala Gallwitzja je napredovala v vzhodni smeri. Severno Bielska je bila dosežena železnica Bjelostok-Brest-Litowski. 2000 Rusov je bilo ujetih. V severovzhodnem oddelku Nowo-Georgijewsk so si priborile naše čete oddelke Wkre. Dve utrdbi severne fronte ste bili zavzeti z naskokom. Ujeli smo nad tisoč mož in uplenili 125 topov.

Pokazalo se je to žal, prejasno že takoj prve dni po pravkar povedanih dogodkih. Telesno stanje ubogega dekleta se je zboljšalo prav hitro. Moči so se jej hitro povrnilo in cvetoča barva zdravlja jej je zopet sijala na licih. Toda brleča luč njenega razuma ni hotela zopet zagoreti. Njena blaznost pa se je v ostalem omejevala, da na neprestano otožnost in stalno misel, da je mrtva, da je njena duša v aebesih in da počiva njeno truplo v motnih senških valovih. In hotela je vedno, da naj bi Karel poiskal njeno truplo in mu izkazal zadnjo čast.

Tako je po ves dan klicala svojega Karla, in ker ga ni bilo, je jokala. Včasih si je tudi zapela sama sebi kako nagrobnico in si je domišljala, da spremlja svojo lastno krsto na pokopališče.

Ana jej je skrbela za najskrbnejšo in napačrtvovalnejšo postrežbo; smatrala jo je za svojo ljubo sestro in je tudi ravnanja žnje tako, kakor da je res njena sestra. In zaničlati ne smemo tudi, da jo je

(Armadna skupina princa Leopolda bavarskega). Levo krilo armadne skupine princa Leopolda bavarskega je med boji preganjalo sovražnika pred seboj in doseglo ozemlje zapadno in jugozapadno Mitejčic. Desno krilo, ki je prodrlo pri Mielniku čez Bug, je vrglo sovražnika iz njegovih močnih postojank in nadaljuje s prodiranjem v severnem oddelku.

(Mackensena armadna skupina). — Med mestom Niemirov in Janow so zvezne čete izsilile prehod čez Bug. Pred Brestom-Litovskim so udrle nemške čete pri Rokitu jugovzhodno Janowa v predpostojanke trdnjave.

Vzhodno Wlodawe slede naše čete premaganemu sovražniku. Pod pritiskom našega prodiranja je izpraznil sovražnik vzhodni breg Buga tudi pod in nad Wlodawo. Zasedovanje se nadaljuje.

Vrhovno armadno vodstvo.

Odlikovanja povodom zavzetja Kovna.

BERLIN, 18. (Kor.) Cesar Viljem je poslal povodom zavzetja Kovna Hindenburgu, Eichhornu in Litzmannu brzojavke, v katerem iskreno priznava sijajno dejanje osvojitve prve in najmočnejše trdnjave notranje ruske obrambne linije. Cesar je podelil generalu Eichhornu red „Pour le merite“, generalu Litzmannu pa hrastov list k redu.

Nemški državni zbor.

BERLIN, 19. (Kor.) Državni zbor se je danes zopet sestel. V diplomatski loži je pristotvoval seji avstrijski veleposlanik princ Hohenlohe.

Po nagovoru zborničnega predsednika dr. Kaempfa, ki je opozarjal na sijajne uspehe Nemčije in njenih zaveznikov, se je pričelo prvo čitanje 10 milijardskega posojila.

Državni kancelar Bethmann-Hollweg je imel daljši govor, v katerem je med viharim odobravanjem vse zbornice opozarjal na sijajne zmage zveznih čet. Spominjal se je človekoljubnosti nevarnih držav Švedske, Norveške in Švice pri izmenjavanju vojnih ujetnikov in tudi papeža, ki se je za to delo toliko zanimal.

Govornik je zavračal v obširnih izjavah lažnjive trditve sovražnikov, da je Nemčija že dolgo zavratno pripravljala vojno, in dokazoval, navajajoč bsede diplomatov, ravno nasprotno.

Razpravljal je nato o zunanji politiki Anglije in izjavil, da je iz objavljenih številnih dokumentov razvidno bolj jasno, da bi bilo mogoče preprečiti to morilno vojno, če bi prišlo do odkritosrčnega sporazuma z Anglijo.

Govornik je razpravljal zatem o pogajanjih glede sporazuma z Anglijo po smrti kralja Edvarda.

Ruske armade.

Vojni poročevalce „Tagespost“ poroča iz vojnega poročevalskega stana: O priliki mojega zadnjega bivanja na fronti sem dobil z dobro informirane strani sledeče podatke o ruskih armadah:

Ruski oficirji so si sedaj edini v tem, da je ruska armada svoje prejšnje velike teritorialne pridobitve izgubila le vsled težkih izgub v dolgotrajnih bojih v Karpatih. Po teh bojih se je sila na glavnem bojišču operirajočih ruskih čet zmanjšala na približno dva milijona. Številni transporti ranjenecv takrat niso vozili skozi Rusko-Poljsko, ampak skozi vzhodno Galicijo v južno Rusijo.

Henrik de Cherlieu po svojih močeh podpiral pri tem plemenitem delu. Polagoma pa je neprestano in včasih celo bojazen vzbujajoča Mignonnina otožnost začela škodljivo vplivati na Anino duševno stanje. Henrik jo je našel večkrat malobesedno in otožno, in nekatrat celo jokajočo, ne da bi mogla navesti vzrok svoje žalosti.

Henrik de Cherlieu je uvidel, da ne more ostati več tako.

Blaznost je baje najnelečlivejša med vsemi boleznimi in najjasnejši duh se baje končno, ne more upirati trajnim vplivom porušenega razuma.

Henrik je zaradi Mignonne vprašal več zdravnikov za svet, in vsi so mu izjavili, da je že zelo majhno in negotovo upanje, da se ozdravi dekletova blaznost. V ta namen pa da je predvsem neobhodno potrebno, da se spravi deklet v blaznico. Ana se nikdar ni hotela ločiti od nje. Henrik pa jej je zagotavljal, da bi ne bilo nujeno, ko bi Mignonnino blaznijo

Ko se je pričela velika ofenziva zveznikov v Galiciji, je bila ruska armada razdeljena na tri velike fronte; na najvažnejši jugozapadni fronti je poveljeval general Ivanov, približno od Varšave do Buga; šef njegovega štaba je bil general Dragomirov. Za poveljnika med Vislo in Wierpzmom proti četam nadvojvode Jožefa Ferdinanda se bojuje ruske armade je bil imenovan general Junakov, ki se je začasno tudi nastanil v Lublinu.

Med Wierpzmom in Bugom je bil general Erwerth, ki je stal Mackensenu nasproti. General Erwerth je bil v preteklem letu imenovan na mesto generala barona Salza za poveljnika četrte armade in je z železno roko potlačil paniko, ki je nastala po prvi bitki pri Krasniku. Armadni tren je zbežal takrat do Lublina in baronu Salzi je tedaj kar kratkoma ruski generalissimus radi tega naznanil njegovo odstavitev s sledečimi lokoničnimi besedami: »Naprej ali proč!« Vzhodno Buga je poveljeval general Miščenko.

Severozapadna fronta je bila pti poveljstvom generala Ruskega, ki je imel za štabnega šefa Danilova. Ta fronta je segala od Varšave do Njemena. V zadnjem času je bil general Ruski imenovan za poveljnika najskrajnjega desnega krila. Ta fronta, približno pred Petrogradom, istočasno strateško glavna rezerva, je bila dosedaj pod poveljstvom generala van der Flieta.

Posebno fronto tvori armada v Kavkazu, s katere poroča neki pred kratkim v Lublin prispeli ruski oficir, da operirajo Turki tam precej srečno.

Se vedno zelo priljubljen pri Rusih je bolgarski general Radko Dimitrijevi; smatrajo ga kot pravega vojaškega generala. Njegova nesreča začetkom naše majske ofenzive se pripisuje intrigi, ki jo je zagrešil štabni šef armade Ivanova, general Dragomirov proti Dimitrijevu. Ko je namreč Dimitrijevi kot poveljnik tretje ruske armade v zadnjih dneh aprila dobil poročilo o predstoječih grozečih nekejih zaveznikov, se je nahajal v neprijetnem položaju, da je moral odposlati še več svojih divizij proti Lvovu, ki so opravljale potem varstveno službo o priliki carjevega obiska. Ko je nato general Dimitrijevi z ozirom nato, da grozi njegovi armadi velika nevarnost, zaprosil nujno za ojačenje pri armadi generala Ivanova, je štabni šef Ivanova, general Dragomirov, po zatrdilih v oficirskih krogih, nalašč zadrževal poročilo Dimitrijeva. General Dragomirov je zelo sovražil Dimitrijeva, ker je bil svoječasno pod njegovim poveljstvom. Vendar pa ima Dimitrijevi dozdnevno še sedaj eno višjih poveljstev.

Veliki knez Nikolaj Nikolajevič je strah svojih generalov, dočim je pri oficirjih na fronti skrajno priljubljen. S svojim ožjim štabom je silno gibčen in se pojavlja sedaj na tej, sedaj na drugi točki fronte.

Pomanjkanje oficirjev v ruski armadi ni mogoče prikrivati, pri moštvu na se kažejo vsa znamenja vojne utrujenosti. Nihče potujočih ne sme skozi Brest-Litowski, pred katerega utrdbami se že nahajajo sedaj zvezne armade.

Pred odločilnimi boji.

Neki vojni strokovnjak piše v »Hrvatskem Pokretu«:

Samo nekoliko dni nas ločuje še od odločilnih bojev, ki se bodo vodili kot epilog

zapotavljala svojim osebnim željam. Končno se je torej Ana le vdala.

Vprašanje je bilo sedaj le, v kateri zavod naj bi šla Mignonne. Končno so se odločili za blaznico doktorja Blanchea.

IX.

Izginila!

Nekako mesec pozneje, ko je bila Mignonne sprejeta v omenjeni zavod, je najavil nekega popoldneva sluga miss Dudleyevy poset grofa Renēja.

Ana je ukazala, naj ga takoj pripele v sprejemnico.

Grof se je zdel zelo žalosten in razburjen.

— Kaj vam je, gospod grof? — je vprašala Ana, ki je takoj opazila to.

Rene je odgovoril na to vprašanje z drugim vprašanjem:

— Ali ste videla danes Pivoine? — jo vprašal.

— Ne, — je odgovorila Ana.

— Toda včeraj?

— Tudi ne.

PODLISTEK

GREŠNICE.

Roman. — Francoski spisatelj Xavier de Montépin

— No, potem ti povem vsaj predgovor i za roman i za dobro delo. Ostalo že pride.

Ana je nato povedala Henrikju, kar že vedo naše ljubezne bralke.

— Ubogo, ubogo dekletce! — je rekel Henrik, ko je končala svoje preprosto, gniljivo pripoved; — koliko je revica morala prestati, preden je prišla tako daleč! Da, prav imas, ljuba Ana, obdrživa jo pri naju in skrbela bova zanjo . . . najini otrok naj bo, dokler

Henrik je prenehel; Ana pa je brez dvomno vedela, kaj je hotel reči, kajti prišlo mu je: stisnila roko in ga je nežno pogledala.

must po dogoveru.